aka, því að fremur stutt stund líður frá því, að hann hætti drykkju, og þar til hann tók til að aka.

Kærði hefur því samkvæmt þessu gerzt sekur um brot gegn 21. gr. sbr. 39. gr. áfengislaga nr. 33 frá 1935 og 23. gr. sbr. 38. gr. bifreiðalaga nr. 23 frá 1941. Með því að aka öfugt við umferðarhringinn hefur kærði brotið gegn 30. gr. sbr. 96. gr. lögreglusamþykktar Reykjavíkur nr. 2 frá 1930.

Refsing kærða þykir hæfilega ákveðin varðhald 10 daga.

Kærða ber að svipta ökuleyfi sínu samkvæmt 39. gr. bifreiðalaga og 21. gr. áfengislaga, 6 mánuði frá birtingu dóms þessa.

Loks ber að dæma kærða til greiðslu alls sakarkostnaðar, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs talsmanns síns, Páls S. Pálssonar hdl., er þykja hæfilega ákveðin kr. 250.00.

Talsmaður kærða hefur gert í vörn sinni grein fyrir drætti þeim, sem orðið hefur á því, að hann skilaði vörn á réttum tíma. Að öðru leyti hefur málið verið rekið vítalaust.

Dómsorð:

Kærði, Ólafur Hólmgeir Pálsson, sæti varðhaldi 10 daga.

Kærði er sviptur ökuleyfi sínu 6 mánuði frá birtingu dóms þessa.

Kærði greiði allan sakarkostnað, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs talsmanns síns, Páls S. Pálssonar hdl., að upphæð kr. 250.00.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Miðvikudaginn 3. maí 1950.

Nr. 148/1948. **Ákæruvaldið** (Ragnar Jónsson)
gegn
Friðrik Bertelsen (Lárus Jóhannesson).

Brot gegn verðlagslöggjöf og gjaldeyrislöggjöf.

Dómur Hæstaréttar.

Í héraði var mál þetta höfðað gegn ákærða ásamt tveimur öðrum mönnum, og gekk dómur í máli þeirra 26. október 1948. Hefur málinu nú verið áfrýjað til Hæstaréttar aðeins að því er varðar ákærða Friðrik Bertelsen.

Í málinu er það komið fram, að firmað Block International Corporation hefur samkvæmt samningi við firmað Friðrik Bertelsen & Co. h/f tekið 5% þóknun sjálfu sér til handa af

andvirði vara, er það útvegaði síðarnefndu firma, og voru þessi 5% talin með í kaupverði vörunnar. Sækjandi máls þessa hefur haldið því fram hér fyrir dómi, að umrædd 5% hafi verið þóknun, greidd af firmanu Friðrik Bertelsen & Co. h/f, fyrir útvegun vöru, og verði að telja, að þar með hafi verið notuð þau 5%, sem verðlagsyfirvöld heimiluðu að leggja á vöru vegna kostnaðar af dvöl umboðsmanns í Bandaríkjunum. Af þessu telur sækjandi leiða, að ólögleg álagning á vöruna hafi verið sem þessu svarar hærri en í héraðsdómi er talið. Héraðsdómari hefur ekki dæmt þetta atriði, og verður það þá ekki heldur dæmt í Hæstarétti í þessu máli.

Ákærði hefur haldið því fram, að firma hans hafi haft einkaumboð hér á landi fyrir firmun Block International Corporation, Popper & Klein Inc. og Union Stove Works Inc. Hafi samkvæmt gamalli verzlunarvenju ekki verið skylt að draga umboðslaun, sem slíkum einkaumboðum fylgja, frá verði vörunnar, áður en verzlunarálagning er á hana lögð, enda eigi slík umboðslaun ekki skylt við þá 5% álagningu, sem heimiluð er í reglum verðlagsyfirvalda frá 11. marz 1943. Að því er fyrst varðar firmað Block International Corporation, þá aðstoðaði það firmað Friðrik Bertelsen & Co. h/f almennt um vöruinnkaup í Bandaríkjunum, og var því samband þessara firma annars eðlis en gerist milli verzlunarfyrirtækis og einkaumboðsmanns þess. Og að því er tekur til firmanna Popper & Klein Inc. og Union Stove Works Inc., þá bar ákærði ekki undir verðlagsyfirvöld, hvort honum væri heimilt að reikna umboðslaun frá þeim með í verði varanna. En þegar litið er til þess, hversu hár var sá hundraðshluti vöruverðs, sem talinn er vera umboðslaun, þá verður ekki álitið, að verðlagsreglur um einkaumboð komi hér til greina.

Ákærði telur sig hafa haft heimild til ráðstöfunar á umboðslaunum og skírskotar í því efni til samtals, er hann kvaðst hafa átt við nafngreindan mann í nefnd þeirri, er fór með gjaldeyrismál. Eftir skýrslu ákærða hefur samtal þetta átt sér stað í árslok 1942 eða í ársbyrjun 1943, og því áður en settar voru reglur 11. marz 1943 um 5% álagningu á vöru vegna kostnaðar af dvöl umboðsmanns í Bandaríkjunum. Þegar af þessari ástæðu skiptir þetta engu máli um sök ákærða.

Með skírskotun til framanskráðra athugasemda og að öðru leyti til raka héraðsdóms hefur ákærði gerzt sekur við refsiákvæði þau, sem í héraðsdómi greinir. Hins vegar þykir ekki nægilega leitt í ljós, að ákærði hafi með framlagningu rangra innkaupareikninga gerzt sekur við ákvæði 146. eða 147. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.

Refsing ákærða þykir hæfilega ákveðin kr. 65000.00 sekt í ríkissjóð, og komi 7 mánaða varðhald í stað sektarinnar, ef hún greiðist ekki innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákvæði héraðsdóms um upptöku ólöglegs ágóða og greiðslu sakarkostnaðar í héraði, að því er ákærða varðar, eiga að vera óröskuð.

Ákærði greiði allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin laun skipaðs sækjanda og verjanda fyrir Hæstarétti, kr. 3000.00 til hvors.

Dómsorð:

Ákærði, Friðrik Bertelsen, greiði kr. 65000.00 sekt í ríkissjóð, og komi 7 mánaða varðhald í stað sektarinnar, ef hún greiðist ekki innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Ákvæði héraðsdóms um upptöku ólöglegs ágóða úr hendi firmans Friðriks Bertelsen & Co. h/f svo og um greiðslu sakarkostnaðar í héraði, að því er ákærða varðar, eiga að vera óröskuð.

Ákærði greiði allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin laun skipaðs sækjanda og verjanda fyrir Hæstarétti, hæstaréttarlögmannanna Ragnars Jónssonar og Lárusar Jóhannessonar, kr. 3000.00 til hvors.

Dóminum ber að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur aukaréttar Reykjavíkur 26. október 1948.

Ár 1948, þriðjudaginn 26. október, var í aukarétti Reykjavíkur, sem haldinn var í skrifstofu réttarins af Valdimar Stefánssyni sakadómara, kveðinn upp dómur í málinu nr. 3593—3597/1946: Réttvísin og valdstjórnin gegn Friðrik Bertelsen, ... sem tekið var til dóms 25. sama mánaðar.

Mál þetta er af réttvísinnar og valdstjórnarinnar hálfu höfðað gegn

Friðrik Bertelsen stórkaupmanni, Bergstaðastræti 84, ... fyrir brot gegn XV. kafla almennra hegningarlaga nr. 19 12. febrúar 1940, lögum um verðlag nr. 3 1943, sbr. nú lög nr. 70 1947, og reglugerð nr. 82 1947, sbr. einnig verðlagningarreglur frá 11. marz og 6. október 1943, svo og fyrir brot gegn lögum nr. 1 1943, sbr. reglugerð nr. 77 1943, sbr. nú lög nr. 70 1947 og reglugerð nr. 82 1947, og er málið höfðað til refsingar, málskostnaðargreiðslu og upptöku ólöglegs ágóða úr hendi Friðriks Bertelsen & Co. h.f.

Ákærði Friðrik Bertelsen er kominn yfir lögaldur sakamanna, fæddur 12. október 1910. Hinn 25. júní 1941 var hann dæmdur í 500 króna sekt fyrir brot gegn húsaleigulögunum.

Stórsöluverzlunin Friðrik Bertelsen & Co. h/f var skráð í hlutafélagaskrá Reykjavíkur 19. nóvember 1938. Var ákærði Friðrik þá þegar formaður stjórnar félagsins, og það hefur hann verið síðan og jafnframt framkvæmdastjóri félagsins og aðaleigandi hlutafjár þess. ....

Með bréfi dagsettu 15. janúar 1945 kærði verðlagsstjóri nefnt félag fyrir verðlagsbrot. Er kæran fyrst og fremst þess efnis, að félagið hafi selt vörur of háu verði, en einnig er þar látinn í ljós grunur um, að félagið hafi lagt fyrir verðlagseftirlitið skjöl, sem sögð hafa verið frumreikningar, en ástæða virðist til að efast um, að séu það, og loks grunur um, að félagið hafi samið um það við erlenda seljendur vara, að telja söluverð varanna hærra í vörureikningum en það var í raun og veru. Um tvö hin síðarnefndu kæruatriði skal þess strax getið, að þeim er báðum eindregið neitað af ákærða, og ekkert hefur fram komið, sem þeim sé til sönnunar, og þykir eigi ástæða til að geta þeirra nánar.

Rannsókn hófst í málinu 19. janúar 1945, og hinn 27. s. m. var löggiltum endurskoðanda, Ragnari hæstaréttarlögmanni Ólafssyni, falin rannsókn bóka og skjala félagsins til upplýsingar málinu.

Í marz 1942 sendi félagið einn starfsmanna sinna, Stefán Wathne, til New York til að greiða fyrir viðskiptum félagsins þar í landi. Starf hans þar var í því fólgið að leita verzlunarsambanda fyrir félagið, kaupa fyrir það vörur og annast sendingu þeirra hingað til lands. Hann dvaldist vestanhafs í þágu félagsins þar til í júlí 1945, að hann fluttist aftur hingað. Nokkru eftir komu sína til New York komst hann í samband við verzlun þar í borg, Block International Corporation, sem leiddi til mikilla vörukaupa félagsins hjá verzlun þessari. Stefán var um skeið mjög á vegum verzlunar þessarar og annaðist hjá henni vöruval fyrir félagið. Meðan félagið átti viðskiptin við verzlun þessa, skipti það einnig við aðrar amerískar verzlanir, en yfirgnæfandi mest við þessa. Verður og að telja af framburði ákærða Friðriks og vitnisins Stefáns Wathne og af skjölum, sem fyrir liggja, að félagið hafi verið einkaumboðsmaður hér á landi fyrir verzlun þessa. Af öllum vörukaupum sínum af verzlun þessari fékk félagið 7% umboðslaun. Umboðslauna þessara var eigi getið í vörureikningunum, heldur talin þar með vöruverðinu ósundurliðað. Við greiðslu varanna voru þau tekin frá og færð félaginu til tekna hjá verzluninni og söfnuðust þar fyrir í dollurum félaginu til ráðstöfunar. Á þetta verð voru

svo lögð hér 5% vegna umboðsmanns félagsins vestanhafs, samkvæmt verðlagningarreglunum frá 11. marz og 6. október 1943. Á því er eigi vafi, að félaginu var heimilt að leggja 5% á vörurnar vegna umboðsmannsins, en af verðlagsstjóra hálfu er því haldið fram, að hærri umboðslaun hafi eigi mátt teljast með kostnaðarverði varanna án samþykkis verðlagsyfirvaldanna. Hafi því 2% umboðslaunanna frá Block International Corporation og 5%-in, sem lögð voru á hér, verið óheimil álagning. Endurskoðandinn hefur fundið, hverri upphæð þessir hundraðshlutar nema, og er hún kr. 110169.07, og er hún af félagsins hálfu viðurkennd tölulega rétt fundin. Af félagsins hálfu er því haldið fram, að því hafi samkvæmt verzlunarvenju verið heimilt að taka við nefndum umboðslaunum án tillits til 5% álagningarinnar hér vegna umboðsmannsins.

Leitað hefur verið álits viðskiptaráðs um, hvaða umboðslaun verðlagseftirlitið hafi heimilað að reikna í söluverði vöru. Svar ráðsins er á þá lund, að það hafi leyft að bæta 5% umboðslaunum við vöruverð vegna umboðsmanna erlendis, að fullnægðum vissum skilyrðum, en öðrum umboðslaunum eigi, þar sem slíkt mundi opna leiðir til að sniðganga verðlagsákvæðin og í raun og veru gera ókleift að hafa hemil á vöruverði og álagningu. Í einu tilfelli segir ráðið verðlagseftirlitið þó hafa heimilað, að fengin umboðslaun væru ekki skoðuð sem hluti af álagningu, og segir svo um þetta í bréfi ráðsins.

„Þegar innflytjandi hefur einkaumboð fyrir erlendan seljanda, sem selur ýmsum innflytjendum og greiðir einkaumboðsmanninum umboðslaun af öllum viðskiptum við umboðssvæðið, hefur honum verið heimilað að reikna umboðslaun af þeirri vöru, sem hann selur sjálfur, í verði hennar. Þótt þetta sé heimilað, verður varan ekki dýrari hjá honum en hún er hjá öðrum, sem kaupa hana frá seljandanum, og væri honum bannað að taka tillit til þeirra í verðinu, væri verið að skylda hann til að selja ódýrara en aðrir innflytjendur sömu vöru geta, en það hefur ekki verið talið sanngjarnt. Þetta ber þó ekki að skilja svo, að innflytjanda, sem hefur einkaumboð fyrir erlendan seljanda, hafi ávallt verið heimilt að reikna fengin umboðslaun í verði sínu.

Verðlagseftirlitið getur að sjálfsögðu ekki viðurkennt almennan rétt til slíks, enda væri það óheimilt. Það getur einungis viðurkennt þau umboðslaun, sem því hefur verið skýrt frá og það samþykkt, að það hefur einungis leyft að reikna umboðslaun í þeim tilfellum, er hlutaðeigandi hefur sýnt fram á, að þau hafi ekki hækkað verð vörunnar."

Sé aðgætt, hvort félagið hafi fullnægt þeim skilyrðum, sem ráðið telur þurfa til, að umboðslaunin megi telja sem hluta af söluverði vöru, verður það fyrst fyrir, að félagið verður að teljast hafa verið einkaumboðsmaður Block International Corporation hér á landi. Hins vegar voru viðskipti félagsins við verzlun þessa nær eingöngu eigin vörukaup, en eigi umboðsverzlun. Var umboðsverzlun þessi svo hverfandi lítil í samanburði við vörukaup félagsins sjálfs, að hún þykir eigi geta réttlætt töku umboðslaunanna. Þar við bætist, að félagið hefur eigi fullnægt því skilyrði, sem ráðið telur þurfa til, að reikna megi umboðslaunin með í söluverðinu, að

skýra verðlagseftirlitinu frá þeim og fá þau samþykkt sem hluta vöruverðsins. Hefur félagið því eigi fullnægt þeim skilyrðum, sem í nefndu áliti ráðsins eru greind. Í verðlagningarreglum frá 11. marz og 6. október 1943 er eigi leyft að telja afslátt eða umboðslaun sem þau, er hér um ræðir, með í innkaupsverði vöru, og þó að því sé mjög eindregið haldið fram af félagsins hálfu, að taka umboðslaunanna helgist af almennri verzlunarvenju, verður eigi litið svo á, m. a. með tilliti til framannefnds álits viðskiptaráðs. Þykir því verða að líta svo á, að félagið hafi með því að telja umboðslaunin með í innkaupsverði vörunnar brotið í bága við nýnefndar verðlagningarreglur, sbr. 9. gr., 2. mgr., verðlagslaganna nr. 3 13. febrúar 1943, sbr. nú 22. gr., 2. mgr., laga nr. 70 5. júní 1947 og 39. gr., 2. mgr., rgj. nr. 82 1947.

Á tímabilinu frá 11. marz 1943 og fram í ársbyrjun 1945 flutti félagið inn vörur frá ýmsum öðrum bandarískum verzlunum og tók við frá sumum þeirra umboðslaunum á sama hátt og frá Block International Corporation. Fyrir tvær þessara verzlana kveðst félagið hafa haft einkaumboð hér á landi, en eigi hinar. Ljóst er, að félaginu var óheimilt samkvæmt nefndum verðlagningarreglum að telja umboðslaunin með í söluverði varanna frá þeim verzlunum, sem það hafði ekki umboð fyrir, og eigi var því það heldur heimilt um vörurnar frá hinum verzlununum, þar eð það hafði eigi skýrt verðlagsyfirvöldum frá umboðslaununum og eigi fengið samþykki þeirra fyrir að telja þau með í söluverði varanna. Varðar þetta atferli við sömu ákvæði laga og greind eru að framan um umboðslaunin frá Block International. Samkvæmt skýrslu endurskoðandans, sem félagið hefur viðurkennt tölulega rétta, nemur upphæð hinna ólöglegu umboðslauna samkvæmt þessum lið kr. 24197.85.

Þegar viðskipti félagsins við Block International Corporation höfðu staðið alllengi, var umboðsmaður þess, áðurnefndur Stefán Wathne, ónánægður með þau og vildi fá bækistöð hjá einhverju öðru fyrirtæki. Hann frétti þá um mann einn í New York, David Coe að nafni, sem er útflutningsstjóri fyrir nokkrar amerískar stórverzlanir, en á þessum tíma stóð svo á vegna stríðsins, að verksmiðjur þær, sem hann vann fyrir, gátu eigi afgreitt vörur, svo að hann hafði ekki nægilegt starf fyrir skrifstofulið sitt, sem hann vildi þó ógjarnan segja upp starfi. Stefán komst í samband við mann þenna, og tókust með þeim samningar um, að Stefán fengi til afnota eitt herbergi af skrifstofum hans og einnig afnot af starfsliði hans og skrifstofugögnum. Fyrir þetta greiddi hann 300.00 dollara á mánuði. Meðan Stefán var í sambandi við mann þenna, keypti hann sumar vörur fyrir félagsins hönd fyrir milligöngu og með aðstoð Coes samkvæmt frumvörureikningum frá viðkomandi verksmiðjum, en fékk jafnframt kostnaðarreikning Coes, þar sem fram kom sú þóknun, er Coe tók fyrir útvegun varanna. Vörur þessar sendi Stefán síðan félaginu með eigin vörureikningi, þar sem fram kom hið upprunalega verð og kostnaðarreikningur Coes og þær tölur samanlagðar, en frumvörureikningurinn og kostnaðarreikningur Coes voru fylgiskjöl. Leitt hefur verið í ljós af endurskoðand-

anum, óvéfengt af félagsins hálfu, að munur sá, sem var á frumvörureikningunum í nýnefndum tilfellum og vörureikningum Stefáns, hafi samtals numið kr. 20012.34. Er því haldið fram af félagsins hálfu, að um fé þetta hafi engin undirmál verið milli félagsins og Coes, heldur hafi það gengið til hans sem greiðslur fyrir vöruútveganir. Leitað hefur verið umsagnar viðskiptaráðs um, hvort fé þetta sé ólöglega til félagsins runnið, og hefur ráðið svarað á þá leið, að slíkt sé undir því komið, hvort líta beri á Coe sem eins konar starfsmann félagsins. Sé litið svo á, að hann hafi verið það, verði þóknun til hans umfram hin lögleyfðu 5% (sem falla hér fyrir utan) að skoðast sem ólöglegur hagnaður, þar eð eigi sé unnt að leyfa þeim fyrirtækjum, sem nota erlenda starfskrafta við innkaupastörf sín erlendis, hærri aukaálagningu en almennt sé heimiluð.

Af skýrslu vitnisins Stefáns Wathne, sem gerst veit um samband félagsins við Coe, verður eigi annað séð, en að Coe hafi verið í þjónustu félagsins að nokkru leyti sem eins konar milligöngu- eða aðstoðarmaður um vörukaup fyrir það, en samkvæmt verðlagningarreglum er eigi leyft að telja kostnað við slíkt með í kostnaðarverði vöru. Þar eð upptalning þeirra liða, sem í kostnaðarverði vara mega teljast, eru tæmandi taldir í verðlagningarreglunum, var félaginu óheimilt að leggja þóknunina til Coes á vörurnar, og varðar þetta við sömu ákvæði og að framan eru nefnd varðandi umboðslaunin frá Block International Corporation.

Vörur þær, sem félagið keypti af ýmsum verzlunum í Bandaríkjunum og tók við ólögmætum umboðslaunum af samkvæmt framansögðu, voru greiddar seljendunum í dollurum, þar á meðal umboðslaunin, sem lögðust fyrir hjá seljendunum sem eign félagsins því til ráðstöfunar. Þessa erlendu gjaldeyriseign félagsins segir formaður þess hafa eyðzt til greiðslu dvalarkostnaðar Stefáns vestanhafs og annars kostnaðar við starfsemi hans þar og einnig til greiðslu andvirðis minni háttar vörusendinga, sem gjaldeyrisleyfi höfðu verið fengin fyrir, en eigi þótti taka því að senda gjaldeyri fyrir. Segir hann gjaldeyrisleyfi þessi eigi hafa verið notuð.

Stefán Wathne hefur borið, að umboðslaunin hafi gengið til greiðslu dvalarkostnaðar síns vestra og ýmiss kostnaðar við störf sín þar.

Með því að skila eigi sölubanka gjaldeyrisins þeim hluta gjaldeyrisins, sem eigi þurfti að nota til greiðslu hins raunverulega vöruverðs, hefur félagið gerzt brotlegt við 5. gr., 1. og 5. mgr., sbr. 17. gr. reglugerðar nr. 77 1943, og 4. sbr. 6. gr. laga nr. 1 1943, sbr. lög nr. 70 1947, 13. gr. sbr. 22. gr., 2. mgr., svo og 25. gr. sbr. 39. gr., 2. mgr., rgj. nr. 82 1947.

Loks er ákærða gefið að sök brot gegn XV. kafla hegningarlaganna. Þær greinar kaflans, sem kynnu að koma hér til álita, eru 146. og 147. gr., en eigi verður séð, að félagið hafi með notkun margnefndra vörureikninga gerzt brotlegt við þær. Ber því að sýkna hina ákærðu af ákæru réttvísinnar í máli þessu.

Um refsiverðleika hinna ákærðu hvers um sig skal fram tekið, að ákærði Friðrik er aðaleigandi hlutafjár félagsins, formaður félagsstjórnarinnar og framkvæmdastjóri þess og hefur ráðið þeim verkum, sem samkvæmt framansögðu eru refsiverð. Þykir refsing hans með hliðsjón af 77.

gr. hegningarlaganna hæfilega ákveðin 50 þúsund króna sekt til ríkissjóðs, og komi varðhald í 5 mánuði í stað hennar, verði hún eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa. .....

Samkvæmt 69. gr., 3. tölulið, hegningarlaganna ber að gera upptækan ríkissjóði til handa þann ólöglega ágóða, sem félagið hefur haft af framangreindum brotum. Hann nemur samtals samkvæmt framansögðu kr. 154379.26. Af félagsins hálfu hefur verið bent á, að af sex vörutegundum, sem reiknaður hafi verið ólöglegur hagnaður af, hafi verið nokkru minni ólöglegur hagnaður en talið hafði verið, eða jafnvel enginn í sumum tilfellum. Þetta hefur endurskoðandinn athugað, og af því, sem fram er komið um þetta, þykir eigi ástæða til að véfengja, að hinn ólöglegi ágóði félagsins hafi verið kr. 3235.97 lægri en áður segir, og eru þá lagðar til grundvallar þær tölur, sem endurskoðandinn hefur fengið í þessu sambandi. Verður hinn ólöglegi hagnaður því alls kr. 151143.29, og ber að dæma hina ákærðu fyrir félagsins hönd til að greiða hann innan 15 sólarhringa frá birtingu dóms þessa.

Hina ákærðu ber að dæma in solidum til greiðslu alls sakarkostnaðar, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda þeirra, hrl. Lárusar Jóhannessonar, kr. 2000.00. Rekstur málsins frá endurupptöku þess hefur verið vítalaus.

Dómsorð:

Ákærði Friðrik Bertelsen greiði kr. 50000.00 í sekt til ríkissjóðs, og komi 5 mánaða varðhald í stað sektarinnar, verði hún eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa. .....

Ákærðu greiði f. h. Friðrik Bertelsen & Co. h/f ríkissjóði upptækan ólöglegan ágóða kr. 151143.29 innan 15 sólarhringa frá birtingu dóms þessa.

Ákærðu greiði in solidum allan kostnað sakarinnar, þar með talin málsvarnarlaun verjandans, hrl. Lárusar Jóhannessonar, kr. 2000.00.

Dómi þessum skal fullnægja með aðför að lögum.